

تکرار افتخار با مربی بومی

مدعی سنتی قاره آسیا که از سال ۱۹۸۶ به این سمت در تمام دوره‌های جام جهانی حاضر بوده، یک بار دیگر توانسته جواز حضور در جام جهانی را کسب کند و مثل همیشه با نسلی مملو از ستارگان حاضر در لیگ‌های معتبر اروپایی پا به جام جهانی می‌گذارد. کره جنوبی، پس از صعود تاریخی به مرحله حذفی جام جهانی ۲۰۲۲ با شکست دادن پرتغال در آخرین بازی مرحله گروهی، حالا در یک گروه مناسب برای تکرار دستاورد دوره قبلی قرار گرفته و این بار با یک سرمربی بومی به‌دنبال تاریخ‌سازی در جام جهانی است.

مسیر صعود چگونه بود؟

با افزایش تیم‌های جام جهانی، مدعیان سنتی هر قاره کارآسان‌تری برای صعود پیدا کردند و کره جنوبی در مقدماتی قاره آسیا نیز از این قاعده مستثنی نبود. در دو دور مرحله مقدماتی، کره جنوبی ۱۱ برد و ۵ تساوی را کسب کرد و بدون حتی یک شکست موفق شد جواز حضور در جام جهانی ۲۰۲۶ را کسب کند؛ با این حال آنها در مرحله مقدماتی بویزه دور دوم از حیث قرعه خوش اقبال بودند و اردن که آنها را به شکل شگفتی‌آوری در مرحله نیمه‌نهایی جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۳ از پیش‌رو برداشته بود، سخت‌ترین رقیب آنها بود در حالی که تیم‌هایی چون عراق، کویت و فلسطین رقبای کره در مرحله نهایی مقدماتی بودند.

در فکر تکرار خاطرات خوش

کره جنوبی همچنان تنها تیم آسیایی تاریخ جام جهانی با سابقه حضور در نیمه‌نهایی محسوب می‌شود؛ حضوری که اگرچه در ذهن هواداران فوتبال دنیا، با صحنه‌های مشکوک دوری در دو تقابل مقابل ایتالیا و اسپانیا در ذهن مانده است.

از سال ۱۹۸۶ به این سمت، کره جنوبی در ۱۱ دوره متوالی جام جهانی حاضر بوده و از این حیث بین آسیایی‌ها رکورددار است؛ هرچند که بجز سال صعود مشکوک به نیمه‌نهایی در میزبانی ۲۰۰۲، آنها تنها در سال‌های ۲۰۱۰ و ۲۰۲۲ موفق به عبور از مرحله گروهی شده‌اند. در سال ۲۰۱۰، اروگوئه با درخشش لوئیس سوارز در مرحله یک‌هشتم نهایی کره جنوبی را شکست داد و در دوره قبلی جام نیز شکست ۴بریک مقابل برزیل به رؤیای کره‌ای‌ها در جام جهانی پایان داد.

مدل بازی کره چگونه خواهد بود؟

با توجه به مدل بازی مبتنی بر پرس و بازیسازی اولسکر، فدراسیون کره جنوبی هونگ میونگ بو را برای تکرار این تجربه موفق در دهه باشگاهی استخدام کرد اما سبک بازی اولسکر همچنان در کره جنوبی پیاده نشده است.

در بازی‌های دوستانه اخیر اما کره جنوبی با یک تغییر سیستم با به میدان گذاشته و با سیستم پایه ۴-۳-۳ که یک بنییه فاعی دارد در میدان حاضر می‌شود که به نظر رویکرد متفاوتی با رویکردی است که آنها در مرحله مقدماتی داشتند.

نتیجه این تغییر تاکتیک، شکست ۵برصفر مقابل برزیل، برد ۲برصفر مقابل پاراگوئه، برد مقابل بولیوی و غنا و البته تن دادن به شکست در آخرین وقفه بازی‌های ملی مقابل ساحل عاج و اتریش بود.

فرصتی که یورگن از دست داد

قرار بود که یورگن کلینزمن آلمانی در این جام جهانی سرمربی کره باشد تا پس از جام جهانی ۲۰۰۶ با هدایت آلمان و ۲۰۱۴ با هدایت آمریکا، سومین جام خود را در قامت سرمربی نیز تجربه کند اما ناکامی در جام ملت‌های آسیا با بازی‌های نه‌چندان جذاب و تماشاگرپسند، دوران او در تیم ملی کره جنوبی را خیلی زود به اتمام رساند.

جسی مارش، سرمربی آمریکایی فعلی تیم ملی کانادا و گاس پوپیت بازیکن سابق چلسی، از گزینه‌های تیم ملی کره جنوبی برای جانشینی کلینزمن بودند اما در نهایت پس از ۵ماه تصمیم‌گیری، بالاخره فرایند انتخاب سرمربی جدید با انتخاب یک سرمربی بومی به‌جای کلینزمن به پایان رسید و حالا باید دید هونگ میونگ بو در جام جهانی چه خواهد کرد.

کره جنوبی

Group A

کره جنوبی؛ یازدهمین حضور در جام جهانی

سرمربی: **هونگ میونگ بو (کره جنوبی)**

کاپیتان: **سون هیونگ مین**

بهترین عملکرد: **چهارمی (۲۰۰۲)**

رتبه در رده بندی فیفا: **۲۵**

ستارگان: **سون هیونگ مین (لس آنجلس اف‌سی)، کانگ این لی (پاری سن ژرمن)**
کیم مین جانه (بایرن مونیخ)

برنامه بازی‌ها:

جمعه ۲۲ خرداد: کره جنوبی - جمهوری چک ۵:۳۰

جمعه ۲۹ خرداد: مکزیک - کره جنوبی ۴:۳۰

پنجشنبه ۴ تیر: آفریقای جنوبی - کره جنوبی ۴:۳۰

نفر در سراسر جهان نه تنها بازی را تماشا می‌کنند، بلکه با بخشی از فرهنگ و سبک زندگی این کشور نیز آشنا می‌شوند. این تعامل فرهنگی، یکی از مهم‌ترین دستاوردهای حضور کره جنوبی در عرصه‌های ورزشی بین‌المللی است.

نظم، تکنولوژی و فوتبال مدرن

کره جنوبی یکی از پیشرفته‌ترین کشورهای جهان در حوزه فناوری است و این پیشرفت در فوتبال نیز تأثیرگذار بوده است. استفاده از داده‌های آماری، تحلیل‌های پیشرفته و امکانات تمرینی مدرن، به بخشی از برنامه‌های تیم ملی تبدیل شده است. این رویکرد علمی، در کنار انضباط سنتی، ترکیبی منحصر به فرد ایجاد کرده که فوتبال کره را به سطحی رقابتی در جهان رسانده است.

در لیگ داخلی کره جنوبی نیز باشگاه‌ها از فناوری‌های نوین برای بهبود عملکرد بازیکنان استفاده می‌کنند. این توجه به جزئیات و بهره‌گیری از علم، نشان‌دهنده همان ذهنیت دقیق و آینده‌نگر جامعه کره است که در سایر حوزه‌ها نیز دیده می‌شود.

جام جهانی ۲۰۲۶

فرصتی برای روایت یک هویت

حضور کره جنوبی در جام جهانی ۲۰۲۶، تنها یک

روایتی از روح جمعی کره جنوبی میان فرهنگ و فوتبال

از سئول تا سگوهای جهانی

می‌گیرند که موفقیت واقعی زمانی حاصل می‌شود که همه اعضای تیم در یک مسیر حرکت کنند. این نگرش بعدها در تیم ملی به بلوغ می‌رسد و باعث می‌شود کره جنوبی همواره تیمی منسجم و سخت‌کوش در رقابت‌های جهانی باشد.

سگوهای سرخ

یکی از جذاب‌ترین جلوه‌های فرهنگی فوتبال در کره جنوبی، حضور پرشور هواداران این کشور است که با نام «ارتش سرخ» شناخته می‌شوند. این هواداران نه تنها در استادیوم‌ها، بلکه در خیابان‌ها و میدان‌های شهری نیز به حمایت از تیم ملی می‌پردازند. صحنه‌هایی از تجمع هزاران نفر با لباس‌های قرمز، پرچم‌های برافراشته و شعارهای هماهنگ، به بخشی از تصویر جهانی کره جنوبی تبدیل شده است. این نوع حمایت، تنها یک هیجان ورزشی نیست بلکه نوعی تجربه جمعی است که حسن تعلق و هویت ملی را تقویت می‌کند. در واقع، تماشای بازی‌های تیم ملی برای بسیاری از کره‌ای‌ها، فرصتی برای ابراز همبستگی اجتماعی و افتخار ملی است. این پدیده نشان می‌دهد که فوتبال چگونه می‌تواند به پلی میان ورزش و فرهنگ تبدیل شود.

ستاره‌ها، الگوهای فرهنگی نسل جدید

بازیکنان تیم ملی کره جنوبی، به‌ویژه آنهايي

کره جنوبی برخلاف دوره قبیل که با هدایت پائولو بنتوی پرتغالی به جام جهانی آمده بود، در این جام با یک سرمربی نام‌آشنای بومی به جام ۲۳ می‌آید؛ هونگ میونگ بو. او در سال‌های ۱۹۹۰ تا ۲۰۰۲ در چهار جام جهانی به میدان رفت و به عنوان کاپیتان تیم ملی کره جنوبی، نخستین بازیکن آسیایی حاضر در فهرست توپ طلا بود که سال ۲۰۰۲، پایین‌تر از رونالدو و

یورگن قرار گرفت. او در سال ۲۰۱۲ با تیم المپیک کره جنوبی به مدال برنز المپیک لندن رسید اما در جام جهانی ۲۰۱۴ بدون کسب پیروزی، یک ناکامی بزرگ را به عنوان سرمربی تیم بزرگسالان تجربه کرد. پس از قهرمانی در لیگ کره با اولسان امسا او جای یورگن کلینزمن ناکام را در سال ۲۰۲۴ گرفت و تیمش را به جام جهانی رساند. هرچند که با سه شکست اخیر در بازی‌های دوستانه مقابل برزیل، اتریش و ساحل عاج، بسیاری درباره توانایی‌های او تردید دارند اما این سرمربی، به‌دنبال جبران ناکامی ۲۰۱۴ در ۲۰۲۶ خواهد بود.

یک اسطوره روی نیمکت

کره‌ای، یک خط در فیلمنامه «بازگشت به آینده» است و هر دربی، یک نما از برج‌های دولقی سئول در شب. زیبایی فوتبال، در تقابل سبک هاست. حالا تقابل کره با تیم‌های اروپایی چه معنایی دارد؟ تقابل کارخانه روباتی «با کارخانه سنتی». آلمان را در نظر بگیرید. فوتبال آلمان، ماشینی و سراسر است ولی فوتبال کره، ماشینی اما رقصان است. مثل یک ربات صنعتی که ناگهان شروع به رقص پالس کند. این تضاد را در بازی‌های تدارکاتی شان دیده‌ایم، آنها می‌توانند هفتاد دقیقه با ریتم برزیلی بدونند و ناگهان، مثل یک قطار زاپی در ایستگاه آخر ترمز کنند و ضدحمله بزنند. به تیم کره نگاه نکنید. به سایه فرهنگ‌شان روی چمن نگاه کنید. هر پاس‌شان، یک نت موسیقی است؛ هر پیروزی‌شان، یک فصل از کتاب اقتصادی که در آن، هنر جایگزین نفت شده است. ما فوتبال را با دل می‌بینیم، آنها با ترازنامه و حساب و کتاب. و سؤال همیشگی این است که راز این همه پایداری چیست؟

چرا کره همیشه در جام جهانی حضور دارد، در حالی که ما گاهی به یک تسایر ساده در مقابل ازبکستان فکر می‌کنیم؟ جواب را باید در «مدیریت استعداد» جست‌وجو کرد. در کره، یک بازیکن مستعد از هشت سالگی وارد مدرسی می‌شود که روانشناس دارد، مشاور رسانه‌ای دارد و حتی مربی اخلاقی. آنها از فوتبال یک «کالی لوس» ساخته‌اند که صادراتش، گردش مالی سالانه‌شان را تا پنج میلیارد دلار بالا می‌برد. اگر ما هم سامسونگ داشتیم، قطعاً سون هیونگ-مین هم داشتیم؛ این اشتباه است. کره ابتدا «ذهن» را ساخت، بعد کارخانه را. ابتدا «انضباط هنری» را یاد گرفت، بعد آن را به زمین فوتبال برد. همان انضباطی که در گروه‌های کی‌پاپ می‌بینید. آن مغز واحد، چیزی نیست جز «یاور به جزئیات». باور به اینکه یک پاس اشتباه در دقیقه ۸۰، همان قدر خجالت‌آور است که یک نت اشتباه در کنسرت فیلارمونیک. کره به ما نشان داد که فوتبال، پلی به سوی اقتصاد و هنر است. ما هنوز در حال کوبیدن بر در این پل هستیم. آنها سال‌ها پیش از پل عبور کرده‌اند و حالا، در سمت دیگر رودخانه، برامیان کنسرت اجرا می‌کنند.

سمفونی کارخانه‌ای که رؤیا را فتح کرد

محمدرضا رحیم پور» به گمان من، اگر روزی مردم‌شناسان بخواهند قصه کره جنوبی را در یک جمله خلاصه کنند، خواهند نوشت: ملنی که از خاکستر جنگ، یک کارخانه روباتی ساخت. حالا این کارخانه، دیگر فقط خودرو، لوازم خانگی و تراشه حافظه صادر نمی‌کند بلکه صادراتش خیلی وسیع‌تر شده از فیلم برنده اسکار و گروه موسیقی کره و ورزشگاه ومبلی را بر می‌کند گرفته تا تیم ملی که در جام جهانی، به جای دویدن برای بقا، می‌دود برای اثبات یک سبک زندگی.

وقتی به تیم ملی کره جنوبی نگاه می‌کنم، اول از همه چمن را نمی‌بینم. اول «تیم» را می‌بینم. همان ریتمی که در موسیقی سنتی «پانسوری» جاری است. یک نوای حماسی، گاهی اوج می‌گیرد تا سقف حنجره را بشکافد، گاهی سکوت می‌کند تا نفس بکشد. فوتبال کره هم همین‌طور است. بازیکنانش مثل خواننده‌های پانسوری، از ته دل فریاد می‌زنند و در عین حال، هر قدمشان را با اقتصاد حرکت تنظیم کرده‌اند. این ریتم را از کجا آورده‌اند؟ از خیابان‌های سئول، جایی که نئون‌ها با سرعت شصت فریم در ثانیه چشمک می‌زنند و عابرها با ضرباهنگ ماشین‌های فاندگی راه می‌روند.

اما بیابید صادق باشیم. اگر فوتبال کره فقط ریتم داشت، مثل یک گروه محلی در حاشیه آسیا می‌ماند. آنچه این تیم را به ویرترین یک تمدن تبدیل کرده، اقتصاد پشت صحنه است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را طوری قورت بدهد که در شان یک برند ملی باشد. یادم می‌آید یک مستند کوتاه از آکادمی فوتبال پوهانگ استیلز می‌گفت که آنجا به نوجوانان درس می‌دهند هر پاس اشتباه، هزینه سهام یک شرکت را پایین می‌آورد. شاید این یک ادعای اغراق‌آمیز باشد، اما روح حاکم بر فوتبال کره، همان روح «مدیریت کیفیت جامع» (TQM) کره‌ای است. شما نمی‌توانید سون هیونگ-مین را جدا از سامسونگ ببینید. نمی‌توانید اشک‌های بازیکن کره‌ای پس از باخت را جدا از صنعت (کی دراما) درام‌سازی تلویزیونی شان تحلیل کنید. در کره، بازیکن فوتبال یک «ایدل» است؛ دقیقاً مثل ستاره‌های کی-پاپ. از سن سیزده سالگی زیر ذره‌بین است، به او یاد می‌دهند چطور مصاحبه کند، چطور به دوربین نگاه کند و چطور شکست را